

"মৰমৰ সন্তানসকল – নিৰন্তৰ যাতে এইটো স্মৃতিত থাকে যে আমাৰ বাবা, পিতাও হয়, শিক্ষকো হয় লগতে সৎগুৰুও হয়, এইটো স্মৃতিত থকাটোৱেই হৈছে মনমনাভৱ"

প্ৰশ্ন: মায়াৰ ধূলি যেতিয়া চকুত পৰে তেতিয়া সকলোতকৈ প্ৰথম ভুল কোনটো হয়?

উত্তৰ: মায়াই কৰোৱা প্ৰথম ভুলটো হৈছে পঢ়িবলৈকে এৰি দিয়ে। ভগৱানে পঢ়ায়, এইটো পাহৰি যায়। পিতাৰ সন্তানেই পিতাই দিয়া পাঠ পঢ়িবলৈ এৰি দিয়ে, এইটোও আচৰিত। নহ'লেতো জ্ঞানতো এনেকুৱা যে আন্তৰিক আনন্দত নাচি থাকিব লাগে, কিন্তু মায়াৰ প্ৰভাৱ কোনো কম নহয়। মায়াই পঢ়াৰ পৰাই আঁতৰাই দিয়ে। পঢ়া এৰা মানে অনুপস্থিত হোৱা।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই বহি আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়। বুজাব তেওঁলোকক লাগে যিসকলে অলপ কমকৈ বুজিছে। কিছুমান বহুত বুদ্ধিমান হয়। সন্তানসকলে জানে এই মায়াতো বহুত বিস্ময়কৰ হয়। যদিও তোমালোক ইয়াত বহি আছা কিন্তু অন্তৰেৰে বুজি পোৱা যে এওঁ আমাৰ বেহদৰ (অসীমৰ) বাবাও হয়, বেহদৰ শিক্ষকো হয়। বেহদৰ শিক্ষা দিয়ে। সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজায়। শিক্ষাৰ্থীৰ বুদ্ধিত এইটো থাকিব লাগে। পিছত লগত নিশ্চয় লৈ যাব। পিতাই জানে যে এইখন পুৰণি ছিঃ-ছিঃ সংসাৰ হয়, ইয়াৰ পৰা সন্তানসকলক লৈ যাব লাগে। ক'লৈ? ঘৰলৈ। যেনেকৈ কন্যাৰ বিয়া হ'লে শহুৰৰ ঘৰৰ মানুহ আহি তেওঁলোকৰ নিজৰ ঘৰলৈ লৈ যায়। এতিয়া তোমালোক ইয়াত বহি আছা। বাবাই বুজায় যে সন্তানসকলৰ মনত নিশ্চয় উদয় হয় যে এইজন আমাৰ বেহদৰ পিতাও হয়, বেহদৰ শিক্ষাও প্ৰদান কৰে। যিমান শ্ৰেষ্ঠ বাবা হয় শিক্ষাও সিমানেই শ্ৰেষ্ঠ বেহদৰ প্ৰদান কৰে। ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্যও সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে। এইটো জানে যে পিতাই আমাক এই ছিঃ-ছিঃ সংসাৰৰ পৰা উভতাই লৈ যাব। এয়াও যদি মনৰ ভিতৰত স্মৰণ কৰা তেন্তে সেয়াও মনমনাভৱই হয়। চলোঁতে-ফুৰোঁতে, উঠোঁতে-বহোঁতে বুদ্ধিত এইটোৱেই যাতে স্মৃতি থাকে। আচৰিত লগা বস্তুক মনত পেলাবলগীয়া হয়। তোমালোকে জানা যে ভালদৰে পঢ়িলে, স্মৰণ কৰিলে আমি বিশ্বৰ মালিক হ'ম। এইটোতো বুদ্ধিত নিশ্চয় চলিব লাগে। প্ৰথমে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। শিক্ষক পিছত পোৱা যায়। সন্তানসকলে জানে যে আমাৰ বেহদৰ আত্মিক পিতা আছে। সহজে যাতে স্মৃতিত থাকে তাৰ বাবে বাবাই যুক্তি (উপায়) দিয়ে - মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। যিটো স্মৃতিৰ দ্বাৰা আধাকল্পৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। পবিত্ৰ হ'বৰ বাবে তোমালোকে জন্ম-জন্মান্তৰ ভক্তি, জপ, তপ আদি বহুত কৰিছা। মন্দিৰলৈ যায়, ভক্তি কৰে, এনেকৈ ভাবে যে আমি পৰম্পৰা অনুসৰি কৰি আহিছোঁ। শাস্ত্ৰ কেতিয়াৰ পৰা শুনিছে? ক'ব যে পৰম্পৰাৰ পৰা। মনুষ্যই একোৱেই নাজানে। সত্যযুগত শাস্ত্ৰ নাথাকেই। তোমালোক সন্তানসকলতো আচৰিত হ'ব লাগে। পিতাৰ বাহিৰে কোনেও এইবোৰ কথা বুজাব নোৱাৰে। এওঁ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, সৎগুৰুও হয়। এওঁতো আমাৰ বাবা হয়। তেওঁৰ কোনো মা-দেউতা নাই। কোনেও ক'ব নোৱাৰে যে শিৱবাবা কাৰোবাৰ সন্তান হয়। এই কথাবোৰৰ স্মৃতি যাতে বুদ্ধিত সকলো সময়তে থাকে - এইয়াই হৈছে মনমনাভৱ। শিক্ষকে পঢ়ায় কিন্তু নিজে কাৰোৰে পৰা পঢ়া নাই। এওঁক কোনেও পঢ়োৱা নাই। তেখেত জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হয়, মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ হয়, জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। চৈতন্য হোৱাৰ বাবে সকলো শুনায়। তেওঁ কয় - সন্তানসকল, মই যাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছো তেওঁৰ দ্বাৰা মই তোমালোকক আদিৰ পৰা এতিয়ালৈকে সকলো ৰহস্য বুজাওঁ। অস্তিমৰ বাবেতো পুনৰ পিছত শুনাম। সেই সময়ত তোমালোকেও বুজিবা - এতিয়া অস্তিম সময় সমাগত। ক্ৰমানুসৰি কৰ্মাতীত অৱস্থাও পাই যাবা। তোমালোকে লক্ষণবোৰো দেখিবা। পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশতো হ'বই। এইয়া অনেক বাৰ দেখিছা আৰু দেখি থাকিবা। তোমালোকে এনেকৈ পঢ়া যেনেকৈ কল্পৰ আগতে পঢ়িছিল। ৰাজ্য ল'লা, পুনৰ হেৰুৱালা আকৌ এতিয়া লৈ আছা। পিতাই পুনৰ পঢ়াই আছে। কিমান সহজ হয়। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে আমি সত্য বিশ্বৰ মালিক আছিলোঁ। পুনৰ বাবা আহি আমাক সেই জ্ঞান দি আছে। বাবাই ৰায় দিয়ে - এনেকৈ ভিতৰলৈ যোৱা (কথাবোৰ বুদ্ধিত ধাৰণ) উচিত।

বাবা আমাৰ বাবাও হয়, শিক্ষকো হয়। শিক্ষকক জানো কেতিয়াবা পাহৰি যাবা! শিক্ষকৰ দ্বাৰাতো পাঠ পঢ়ি থাকে। কোনো কোনো সন্তানৰ দ্বাৰা মায়াই বহুত ভুল কৰোৱায়। একদম যেন চকুত ধূলি চটিয়াই দিয়ে। পঢ়িবলৈকে এৰি দিয়ে। ভগৱানে পঢ়ায়, এনেকুৱা শিক্ষাও এৰি দিয়ে! অধ্যয়নেই হৈছে মূখ্য কথা। তাকো আকৌ কোনে এৰি দিয়ে? পিতাৰ সন্তানে। তেন্তে সন্তানসকলৰ অন্তৰত কিমান আনন্দ থাকিব লাগে। পিতাই জ্ঞানো প্ৰতিটো কথাৰে দিয়ে। যিটো কল্পই-কল্পই দিয়ে। পিতাই কয় - অতিকমেও এইটো ৰীতিৰে মোক স্মৰণ কৰা। কল্পই কল্পই তোমালোকেই বুজি পোৱা আৰু ধাৰণ কৰা। এওঁৰ

বাবাতো কোনো নাই, তেৱেই বেহদৰ পিতা হয়। চমৎকাৰ পিতা নহ'ল জানো! মোৰ কোনো বাবা আছেনে কোৱা? শিৱবাবা কাৰ সন্তান হয়? এই পঢ়াও আচৰিত হয় যিটো এই সময়ৰ বাদে কেতিয়াও পঢ়িব নোৱাৰি আৰু কেৱল তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেহে পঢ়া। তোমালোকে এইটোও জানা যে পিতাক স্মৰণ কৰোঁতে-কৰোঁতে আমি পবিত্ৰ হৈ যাম। নহ'লে আকৌ শাস্তি খাব লাগিব। গৰ্ভ জেলত বহুত শাস্তি খাবলগীয়া হয়। তাত আকৌ ড্ৰিবুনেল (বিচাৰসভা) বহে। সকলো সাক্ষাৎকাৰ হয়। সাক্ষাৎকাৰ নকৰোৱাকৈ কাকো শাস্তি দিব নোৱাৰে। মই এই শাস্তি কিয় পালো বুলি ভাবি মূৰ্ছিত হৈ পৰে। পিতাই জানে যে এওঁ এইটো পাপ কৰিছে, এইটো ভুল কৰিছে। সকলো সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। সেই সময়ত এনেকুৱা অনুভৱ হয় যেন ইমান জন্মৰ শাস্তি ভোগ কৰি আছে। এইয়া যেন সকলো জন্মৰ মান-সন্মান নাইকিয়া হ'ল। সেয়েহে পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকলে বহুত ভালদৰে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। 16 কলা সম্পন্ন হ'বৰ বাবে স্মৰণ কৰাৰ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। চাব লাগে যে মই কাৰোবাক দুখটো নিদিওঁ? সুখদাতা পিতাৰ আমি সন্তান নহওঁ জানো? বহুত গুল-গুল (ফুলৰ দৰে) হ'ব লাগে। এই শিক্ষাই তোমালোকৰ লগত যাব। পঢ়াৰ দ্বাৰাই মনুষ্য বেৰিষ্টাৰ (উকিল) আদি হয়। পিতাৰ এই জ্ঞান অনন্য আৰু সত্য হয়। আৰু এইয়া হৈছে পাণ্ডৱ চৰকাৰ, গুপ্ত। তোমালোকৰ বাহিৰে অন্য কোনেও বুজি পাব নোৱাৰে। এই পঢ়া হৈছে বিস্ময়কৰ। আত্মাইহে শুনে। পিতাই বাৰে বাৰে বুজায় - পঢ়া কেতিয়াও নেৰিবা। মায়াই এৰুৱাই দিয়ে। পিতাই কয় - এনেকুৱা নকৰিবা, পঢ়া নেৰিবা। বাবাৰ ওচৰততো ৰিপ'ৰ্ট আহে। ৰেজিষ্টাৰৰ পৰা সকলো গম পোৱা যায়। এওঁ কিমান দিন অনুপস্থিত হৈ আছে। পঢ়িবলৈ এৰি দিলে পিতাকো পাহৰি যায়। বাস্তৱতে এইটো পাহৰি যোৱা কথা নহয়। এওঁতো বিস্ময়কৰ পিতা হয়। বুজায়ো। এয়া যেন এখন খেল। খেলৰ কথা কাৰোবাক শুনালে তৎক্ষণাত স্মৃতিত ৰৈ যায়। সেইটো কেতিয়াও নাপাহৰে। এওঁ (ব্ৰহ্মাবাই) নিজৰ অনুভৱো শুনায়। সৰু কালতেই বৈৰাগ্য জন্মিছিল। কৈছিল যে সংসাৰততো বহুত দুখ। এতিয়া মোৰ হাতত কেৱল 10,000 টকা হৈ গ'লে 50 টকা সুদ পোৱা যাব, স্বতন্ত্ৰ হৈ থাকিবলৈ ইমানেই যথেষ্ট। ঘৰ পৰিয়াল চম্ভালাতো কষ্টকৰ হয়। অচ্ছা, আকৌ বাবাই “সৌভাগ্যবান সুন্দৰী” নামেৰে এখন চিনেমা (বোলছবি) চাইছিল তেতিয়া লগে লগে বৈৰাগ্যৰ সকলো কথা তল পৰিল। খেয়াল আহিল যে বিয়া পাতিম, এইটো কৰিম। মায়াই এটাই থাপৰ মাৰিলে, সকলো শেষ কৰি দিলে। সেয়েহে এতিয়া পিতাই কয় - সন্তানসকল, এই জগতখনেই হৈছে নৰক আকৌ তাতো এয়া যি নাটক (চিনেমা) হয়, সেয়াও নৰক হয়। এয়া চালেই সকলোৰে বৃত্তি বেয়া হৈ যায়। বাতৰি কাকত পঢ়িলে, তাত ভাল ভাল কন্যাৰ (ছোৱলীৰ) চিত্ৰ দেখিলে বুদ্ধি সেইফালে গুছি যায়। এওঁ বহুত ধুনীয়া, বুদ্ধিত উদয় নহ'ল জানো। বাস্তৱতে এনেকুৱা চিন্তাও উদয় হ'ব নালাগে। বাবাই কয় - এই সংসাৰখনেই শেষ হৈ যাব, সেয়েহে তোমালোকে অন্য সকলো পাহৰি মামেকম স্মৰণ কৰা, এনেকুৱা চিত্ৰবোৰ কিয় চোৱা? এই সকলোবোৰ কথাই বৃত্তি অৱনমিত কৰি দিয়ে। এয়া যিবোৰ দেখি আছে সেই সকলোবোৰ সমাধিস্থ হৈ যাব। যিবোৰ এই দুচকুৰে দেখি আছে তাক স্মৃতিলৈ নানিবা, তাৰ প্ৰতি থকা মমত্ব নাইকিয়া কৰা। এই সকলো শৰীৰ পুৰণি ছিঃ ছিঃ হয়। যদিও আত্মা শুদ্ধ হয় কিন্তু শৰীৰতো ছিঃ ছিঃ নহয় জানো। এইফালে ধ্যান কিয় দিব লাগে। এজন পিতাকে চাব লাগে।

পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, লক্ষ্য বহুত উচ্চ। বিশ্বৰ মালিক হ'বৰ কাৰণে অন্য কোনেও চেষ্টাও কৰিব নোৱাৰে। কাৰো বুদ্ধিত উদয়ো হ'ব নোৱাৰে। মায়াক প্ৰভাৱ কোনো কম নহয়। বিজ্ঞানৰ লগত জড়িত ব্যক্তিসকলৰ কিমান বুদ্ধি চলে। তোমালোকৰ আকৌ মৌনতা (শান্তি), সকলোৰে মুক্তি পাব বিচাৰে। তোমালোকৰ আকৌ লক্ষ্য হৈছে জীৱনমুক্তিৰ। এইটোও পিতাই বুজাইছে। গুৰু আদি কোনেও এনেকুৱা জ্ঞান দিব নোৱাৰে। তোমালোকে গৃহস্থত থাকি পবিত্ৰ হ'ব লাগে। ৰাজ্য ভাগ্য ল'ব লাগে। ভুক্তিত বহুত সময় ব্যৰ্থ কৰিলা। এতিয়া বুজিছা যে আমি কিমান ভুল কৰিলোঁ। ভুল কৰি কৰি বুদ্ধিহীন, একেবাৰে পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈ পৰিলোঁ। অন্তৰত এইটো চিন্তন চলে যে এইয়াতো বহুত আচৰিত জ্ঞান যাৰ দ্বাৰা আমি কিহ'ৰ পৰা কি হৈ যাওঁ, পাথৰ বুদ্ধিৰ পৰা পাৰস বুদ্ধি। তেন্তে আনন্দৰ সীমাও নোহোৱা হয় যে আমাৰ বাবা হৈছে বেহদৰ বাবা। তেওঁৰ কোনো পিতা নাই। তেওঁ শিক্ষক হয়, তেওঁৰ কোনো শিক্ষক নাই। এনেকৈ ক'ব - ক'ৰ পৰা শিকিলে! আচৰিত হৈ নাযাব জানো। বহুতে ভাবে এওঁতো কোনোবা গুৰুৰ পৰা শিকিছে। তেন্তে গুৰুৰ আৰু অন্য শিষ্য নাথাকিব জানো। কেৱল এজনেই শিষ্য আছিল নেকি? গুৰুসকলৰতো বহুত শিষ্য থাকে। আগাথানৰ চোৱা কিমান শিষ্য আছে। গুৰুসকলৰ প্ৰতি কিমান সন্মান থাকে, তেওঁলোকক হীৰাৰ লগত ওজন কৰে। তোমালোকে এনেকুৱা সংগুৰু কিহ'ৰ লগত ওজন কৰাবা। এওঁতো হৈছে বেহদৰ সংগুৰু। এওঁৰ ওজন কিমান? এটুকুৰা হীৰাৰ সমানো নহয় (যিহেতু শিৱবাবা জ্যোতিৰিন্দু)।

এনেকুৱা কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলে বিচাৰ কৰিব লাগে। এয়াতো অতি সূক্ষ্ম কথা। যদিও এনেকৈ সকলোৰে কৈ থাকে হে ঈশ্বৰ। কিন্তু এইটো জানো বুজি পায় যে তেওঁ পিতা, শিক্ষক, গুৰুও হয়। এওঁতো সাধাৰণ ৰীতিৰে বহি থাকে। এওঁ ওপৰত সন্দলীতো এই কাৰণেই বহে যাতে মুখবোৰ দেখা পায়। সন্তানসকলৰ প্ৰতি মৰমতো থাকে নহয় জানো। এই

সহায়কাৰী সন্তানসকলৰ অবিহনে জানো স্থাপনা কৰিব। বেছি সহায় কৰা সন্তানসকলক নিশ্চয় বেছি মৰম কৰিব। বেছি উপাৰ্জন কৰা সন্তানসকল ভাল হ'লে নিশ্চয় উচ্চতকৈ উচ্চ পদ ল'ব। তেওঁলোকৰ প্ৰতি মৰমো জাগে। সন্তানসকলক দেখি-দেখি হৰ্ষিত হয়। আত্মা বহুত আনন্দিত হয়। কল্পৰ পিছত মিলিত হোৱা সন্তানসকলক দেখি আনন্দিত হয়। কল্পই-কল্পই সন্তানসকলেই সহায়ক হয়। বহুত মৰম লাগে। কল্প-কল্পান্তৰৰ মৰম গঢ়ি উঠে। য'তেই বহি নাথাকা, বুদ্ধিত যাতে পিতাৰ স্মৃতি থাকে। এয়া বেহদৰ পিতা, এওঁৰ কোনো পিতা নাই, এওঁৰ কোনো শিক্ষক নাই। নিজেই সকলো যাক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। সত্যযুগততো কোনেও স্মৰণ নকৰিব, 21 জন্মৰ কাৰণে বৈতৰণী পাৰ হৈ গ'লা তেন্তে তোমালোক কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে। বচ, গোটেই দিন পিতাৰ সেৱা কৰা। এনেকুৱা পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। পিতাৰ পৰা এই উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। পিতাই আমাক ৰাজযোগ শিকায় আকৌ সকলোকে লগত লৈ যায়। গোটেই চক্ৰ বুদ্ধিত আছে। এনেকুৱা চক্ৰতো কোনেও বনাব নোৱাৰে। অৰ্থতো কোনেও নাজানে। তোমালোকে এতিয়া বুজিছা - বাবা আমাৰ বেহদৰ পিতাও, বেহদৰ ৰাজ্যও দিয়ে আকৌ লগত লৈও যাব। এনেকৈ তোমালোকে বুজালে তেতিয়া কোনেও সৰ্বব্যাপি বুলি নক'ব। তেওঁ পিতা হয়, শিক্ষক হয় তেন্তে সৰ্বব্যাপি কেনেকৈ হ'ব পাৰে।

বেহদৰ পিতাহে জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হয়। গোটেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানে। পিতাই সন্তানসকলক বুজায়- পঢ়াক নাপাহৰিবা। এয়া অতি উচ্চ পঢ়া। বাবা পৰমপিতা হয়, পৰম শিক্ষক হয়, পৰম গুৰুও হয়। এই গুৰুসকলকো লৈ যাব। এনেকুৱা আচৰিত কথাবোৰ শুনাব লাগে। কোৱা যে এয়া হৈছে বেহদৰ খেল। প্ৰত্যেক ভাওৰীয়াই নিজৰ ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে। বেহদৰ পিতাৰ পৰা আমিহে বেহদৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) লওঁ। আমিহেই মালিক আছিলোঁ। বৈকুণ্ঠ হৈ গৈছে, আকৌ নিশ্চয় হ'ব। কৃষ্ণ নতুন সৃষ্টিৰ মালিক আছিল। এতিয়া হৈছে পুৰণি সৃষ্টি, আকৌ নিশ্চয় নতুন সৃষ্টিৰ মালিক হ'ব। চিত্ৰতো স্পষ্টকৈ আছে। তোমালোকে জানা- এতিয়া আমাৰ ভৰি নৰকৰ ফালে, মুখ স্বৰ্গৰ ফালে, সেইটোৱে স্মৃতিত থাকে। এনেকৈ স্মৰণ কৰোতে-কৰোতে অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব। কিমান ভাল ভাল কথা আছে যিবোৰ স্মৰণ কৰিব লাগে। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) এই দুচকুৰে যি দেখা পোৱা যায়, সেইবোৰৰ পৰা মমত্ব নাইকিয়া কৰিব লাগে, এজন পিতাকেই চাব লাগে। বৃত্তি শুদ্ধ কৰিবৰ বাবে এই ছিঃ ছিঃ শৰীৰৰ ফালে যাতে অলপো ধ্যান নাযায়।

(2) পিতাই যি অনন্য আৰু সত্য জ্ঞান শুনায়, সেয়া ভালদৰে পঢ়িব লাগে আৰু পঢ়াব লাগে। পঢ়া কেতিয়াও থতি কৰিব নালাগে।

বৰদান: নিজৰ শিৰত সদায় পিতাৰ আশীৰ্বাদৰ হাত অনুভৱ কৰোতা মাষ্টৰ বিঘ্ন-বিনাশক হোৱা গণেশক বিঘ্ন বিনাশক বুলি কোৱা হয়। বিঘ্ন বিনাশক সেইজনেই হয় যাৰ সকলো শক্তি থাকে। সৰ্বশক্তিক সময় অনুসৰি কাৰ্যত ব্যৱহাৰ কৰিলে বিঘ্ন তিষ্ঠি থাকিব নোৱাৰে। যি ৰূপতে মায়া নাইক কিয় তোমালোক জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হোৱা। জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ আত্মাই কেতিয়াও মায়াৰ ওচৰত পৰাজিত হ'ব নোৱাৰে। যিহেতু শিৰত বাপদাদাৰ আশীৰ্বাদৰ হাত আছে গতিকে বিজয়ৰ তিলক লাগিয়েই আছে। পৰমাত্ম হাত আৰু সংগই বিঘ্ন-বিনাশক কৰি তোলে।

স্লোগান: নিজৰ মাজত গুণ ধাৰণ কৰি অন্যক গুণদান কৰোতাজনেই গুণমূৰ্ত হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!